

คนไร้บ้าน

พระอาจารย์สงบ มนสฺสโนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “พ่อแม่”

กราบนมัสการหลวงพ่อบุญ ขอความกรุณาหลวงพ่อบุญช่วยให้คำแนะนำสั่งสอนลูกเจ้าค่ะ คือว่าลูกสงสัยว่าควรปฏิบัติตัวเป็นลูกที่ดีอย่างไรในกรณีนี้

๑. แม่ของลูกสนใจเรื่องการให้ทาน แต่ยังไม่สนใจเรื่องการสวดมนต์ ทำสมาธิหรือภาวนาเลยค่ะ

๒. พ่อของลูกกลับมีปัญหาคนละแบบ คือพ่อสนใจเรื่องเจริญสติ เดินจงกรม สวดมนต์ แต่ก็เคยเกิดอาการที่จิตว่างๆ และเห็นแสงสว่าง เลยเข้าใจว่าตนบรรลุมรรคผลแล้ว และชอบสอนลูกๆ และคนรอบข้างเรื่องการปฏิบัติ แต่ลูกฟังแล้วเห็นว่าที่พ่อพูดไม่น่าจะตรงกับที่ครูบาอาจารย์สายวัดป่า แต่กลายเป็นการดูจิตที่ไปติดกับความว่างๆ และไม่ใช้สัมมาสมาธิค่ะ ลูกควรทำอย่างไรตอนที่พ่อชอบสอนธรรมะแบบที่พ่อเข้าใจผิด

ลูกอยากขอความเมตตาหลวงพ่อบุญช่วยชี้แนะลูกด้วยว่าควรทำตัวอย่างไร ลูกเคยชวนพ่อแม่ให้มาวัดเพื่อฟังธรรมทางสายวัดป่า แต่ก็ไม่สำเร็จ ลูกควรดูแลท่านเฉพาะทางร่างกาย ความเป็นอยู่เท่านั้นหรือไม่เจ้าค่ะ เพราะเคยเครียดเรื่องนี้ แต่ก็พยายามทำใจค่ะ เพราะตัวเองก็ยังปฏิบัติลุ่มๆ ดอนๆ ขอบพระคุณค่ะ

ตอบ : นี่คำขอบพระคุณนะ ความเป็นห่วงเป็นใยเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเป็นเรื่องธรรมดา เขาห่วงใยเรื่องพ่อแม่เรื่องแม่ ถ้าห่วงใยเรื่องพ่อแม่เรื่องแม่ นี่เป็นลูกที่ดี อภิชาตบุตร บุตรที่ดีกว่าพ่อแม่ แต่บุตรที่ดีกว่า พ่อแม่ทำคุณงามความดี ลูกก็มีแต่ทำให้พ่อแม่เดือดร้อนไปตลอด

แต่ถ้าเราเป็นลูกที่ดี แล้วเรามีจุดยืนของเรา เราต้องรักษาจุดยืนของเรา เพราะการที่ว่าจะประพฤติปฏิบัติแล้วจะแบบว่ามีความเห็นตรงต่อธรรมๆ มันหาได้ยาก มันหาได้ยากนะ

ในการประพฤติปฏิบัติในแนวทางพระพุทธศาสนานี้กว้างขวางมาก แม้แต่การทำความสงบก็ ๔๐ วิธีการ แล้วเวลาจะเข้าสู่มรรคสู่ผลมันเข้าตามจริตนิสัยคนที่สร้างอำนาจวาทนามามากน้อยแค่ไหน ถ้าสร้างอำนาจวาทนามา มันก็พอมีแนวทางที่จะเข้าไปได้ แต่เวลาจะสำเร็จๆ มันเป็นเรื่องยาก มันมีหนึ่งเดียวเท่านั้นนะ

จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ มันจะละกิเลสเหมือนกันๆ แต่วิธีการเข้า วิธีการเข้ามันแตกต่างกันหลายหลาย ความแตกต่างกันหลายหลายแต่มันก็ต้องถูกต้องดีงาม ต้องถูกต้องชอบธรรม ถ้าไม่ถูกต้องชอบธรรม กิเลสมันปั่นหัว กิเลสมันหลอกอยู่อย่างนั้นนะ

นี่พูดถึงในความเห็น เรื่องที่ว่าเรื่องพ่อเรื่องแม่ไง

เรื่องพ่อเรื่องแม่ เราเห็นแล้วมันแบบว่า เราเข้าใจของเราไง เขาบอกว่า พ่อแม่ไม่ไปสายวัดป่า เวลาอยากจะทำพ่อแม่ไปสายวัดป่า พ่อไปสายวัดป่า เตียววัดป่าจะกราบพ่อของโยมนั้นนะ

แต่สายป่าๆ สายป่าที่มันเป็นธรรมๆ ถ้าเป็นธรรม ธรรมะนี้เหนือโลก เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือโลกธรรม ๘ เหนือต่างๆ

แต่ถ้ามันวัดป่าๆ ในวัดป่าก็มีถูกมีผิด จะมาว่าวัดป่า วัดป่าแล้วจะถูกต้องไปหมด เป็นไปไม่ได้หรอก

วัดป่าก็แค่ชื่อ ป.ปลา สระอา ไม้เอก ก็เท่านั้น ป.ปลา สระอา ไม้เอก มันจะทำให้คนถูกต้องดีงามไปทั้งหมดไหม ป.ปลา สระอา ไม้เอก มันไม่ทำให้คนถูกต้องดีงามหรอก

คนจะถูกต้องดีงาม ต้องถูกต้องดีงามในการประพฤติปฏิบัติ เวลาเข้าสู่มรรคสู่ผลแล้ว อันนั้นมันจะกัณฑ์ในใจอันนั้น ถ้ามันกัณฑ์ในใจอันนั้น ปัจจัยตั้ง สันติภูมิโก มีหลักการตามความเป็นจริงอันนั้นแล้วมันถึงจะเป็นหลักชัยได้ ถึงจะสั่งสอนเขาได้

ฉะนั้น มันสั่งสอนไม่ได้ นี่เราบอกว่า เวลาพ่อแม่ว่าจะทำอะไร จะเครียดเรื่องพ่อ เรื่องแม่มาตลอด ถ้าเครียดเรื่องพ่อเรื่องแม่ตลอด มันมีหลายสถานะนะ คนเรามีหลายสถานะ อย่างเช่นเรา เราก็เป็นลูก เราก็มีพ่อแม่ ถ้าใครมีครอบครัว เขาก็มีลูกมีหลานเหมือนกัน นี่สถานะของเรา เรามีหลายสถานะ

ที่นี้สถานะ ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่ของเรา เราเป็นลูก ถ้าเราเป็นลูกขึ้นมา เราทักฎกตเวทีก่อนที่เราจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ ความรับผิดชอบดูแลพ่อแม่ของเรา แล้วถ้าพ่อแม่ของเรา มีทักฎกตมานะอย่างไร มีทักฎกตความเห็นของเขาอย่างไร ถ้าเราซักจุงได้ มันเป็นไปได้นะ เป็นไปได้ มันก็เป็นบุญกุศลของเรา แต่มันเป็นไปได้ยาก เป็นไปได้ยากเพราะอะไร

เพราะพ่อแม่เขาบอกว่าเขาอาบน้ำร้อนมาก่อน เขามีสติปัญญามากกว่า ด้วยทักฎกตด้วยมานะอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ความจริงถ้าเขาเห็นว่าสิ่งใดที่ถูกต้องดีงาม ลูกจะทำดีกว่า เขาก็ยังละล้าละลังนะ จะทำอะไรมันสถานะ ทักฎกตมานะมันค้ำคอเขาอยู่

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ เราต้องกลับมาทำที่ตัวเราก่อน ถ้าตัวเรา เราทำตัวเราให้ดี ไปวัดไปวากลับมาแล้วเป็นคนที่ดี พ่อแม่ก็ซาบซึ้งแล้ว ถ้าซาบซึ้งเป็นคนที่ดีนะ แล้วถ้าเป็นเรื่องความประพฤติ ความประพฤติของท่านนั้นก็อีกเรื่องหนึ่งนะ คำว่า “ความประพฤตินั้น อีกเรื่องหนึ่ง” เพราะอะไร เพราะมันเป็นอำนาจวาสนา

คำว่า “อำนาจวาสนา” ดูการประพฤติปฏิบัติแนวทางปฏิบัติร้อยแปดพันเก้า แล้วคนก็ไป ไปร้อยแปดพันเก้า แล้วจะเอาจริงเอาจัง เอาจริงเอาจังที่ไหน

เวลาเอาจริงเอาจัง เอาจริงเอาจัง มันก็เหมือนกับคนต้องมีอำนาจวาสนา มีสถานะที่ว่าคัดแยกผิดชอบชั่วดี ถูกต้องดีงาม ผิดชอบชั่วดี ดูสิ คนดีดีทางโลก ดีทางโลกเป็นคนดี ดีทางโลก แต่ดีทางโลกเขาไม่สนใจอะไรเลยก็ตัวอย่างหนึ่ง นี่ถูกต้องชอบธรรม แล้วมันจะดีงามดีงามอย่างไร มันเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไปนะ

ถ้าเขามีอำนาจวาสนามันจะเชื่อฟัง ไม่ต้องเชื่อฟังหรอก อย่างหลงตาเวลาท่านจะประพฤติปฏิบัติ ต้องหลงปุ้มน้องค์เดียว หลวงปุ้มน้องค์เดียวเลย เพราะหลงปุ้มน้องค์ กิตติศัพท์กิตติคุณจรขจายไปทั่วประเทศ เวลาท่านไปแสวงหาหลวงปุ้มน้องค์ หลวงปุ้มน้องค์ หลวงปุ้มน้องค์กว่าก็พยายามจะให้ท่านอยู่ด้วย มีคนต้องการให้ท่านอยู่ด้วยมหาศาล

แต่ท่านบอก ไม่ได้ ท่านตั้งเป้าหลวงปู่มัน หลวงปู่มันเลย แล้วพอไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันก็ล่อทีเดียวหงายท้องเลย เวลาไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันล่อทีเดียวหงายท้องเลย หงายท้องเพราะอะไรล่ะ

หงายท้องเพราะว่าท่านก็ตั้งเป้าไว้สูงของท่านไง แล้วมันก็เป็นสมมติปรารถนาของท่าน มันก็เป็นความเป็นจริงเป็นจังของท่าน นี่พูดถึงว่าคนจะมาตั้งเป้าแล้วพยายามจะเข้าให้ถึงนะ มันต้องมีอำนาจวาสนานะ

เพราะคนเราไม่เป็นอย่างนั้นหรอก เพราะหลวงปู่มันอยู่ในป่าในเขามันหอด ๆ อยาก ๆ ไม่มีสิ่งใดสมมติปรารถนา ไม่มีสิ่งใดเลย เพราะอะไร ต้องการทรมานกิเลส ต้องการทรมานกิเลส

คนจะไปอยู่อย่างนั้นเขาไม่ไปกันหรอก เขาจะไปที่สุขที่สบาย ที่ที่ครูบาอาจารย์เพียบพร้อม มีรถรับส่ง มีห้องแอร์ มีทุกอย่างพร้อมเลย เขาจะแสวงหากันอย่างนั้น แล้วมันสุขมันสบายไป ปฏิบัติสุขปฏิบัติสบาย จะปฏิบัติกับครูบาอาจารย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน อยู่! มันลำบากลำบากไปหมดนะ

ลำบากลำบากมันก็เพื่อความเป็นสมณะไง เพื่อชีวิตไม่ให้กิเลสมันฟุ้งซ่านไง ถ้ามันเป็นจริงนะ มันต้องมีอำนาจวาสนานะ

นี่เราเปรียบเทียบไว้ก่อน นี่อารมณ์ภทท์ไป อารมณ์ภทท์ เห็นไหม

เพราะคำปรึกษาของเขา อยากรู้จะพาพ่อพาแม่ไปวัดป่า ไปพึ่งเทศน์บ้าง แล้วถ้าไปเจอวัดป่า วัดป่าที่มัน ป.ปลา สระอา ไม้เอก แล้วถ้าเขามันไม่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมากก็มีปัญหาเหมือนกันนะ

ในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนชั่ว มีทั้งมีความจริงและความจอมปลอม ไม่ใช่ว่าสังคมในสังคมนั้นจะคนดีไปหมดเลย ไม่มีคนชั่วเลย ไม่มีคนทุจริตเลย ไม่มี ทุกสังคมมีดีและชั่ว

ฉะนั้น ต้องคัดแยกให้ดี คัดแยกเพราะอะไร เพราะอยู่ในบ้านเรา พ่อแม่เราก็เครียดเราก็ผิดหวังมาขนาดนี้แล้ว แล้วถ้าพากันไปนะ แล้วไปโดนหลอกโดนลวงอีก โอ๊ย! ยิ่งยุ่งเข้าไปใหญ่เลย อันนั้นต้องคิดให้ดี

พ่อแม่เขามีประสบการณ์อย่างนี้เขาถึงไม่เชื่ออะไร เขาถึงเชื่อธรรมะของ พระพุทธเจ้า เชื่อที่เขาศึกษาตามตำราไง แล้วเขาก็ยึดตำราไง กิเลสมันยึดตรงนั้นไง เพราะ กิเลสมันกลัวคนอื่นจะหลอกหลวงไง มันก็ไปยึดธรรมะพระพุทธเจ้าไว้ ศึกษาไว้แล้วก็กอดตรง นั้นไว้ว่าซำๆ ใจ แล้วพอไปไหนแล้วมันก็รู้แต่ตามความรู้ในใจใจ

แต่ถ้ามันปฏิบัติจริงขึ้นมา มันก็เอาความปฏิบัติของตน แล้วก็เอาคำสอนนั้นมาเทียบ กันไง มันจริงหรือไม่จริงใจ แล้วสิ่งที่เรายังไม่รู้ข้างหน้ายังมีอีกหรือไม่ ถ้ามีอยู่อีก แล้วเรา ศึกษา อันนั้นนะมันจะทำให้เรากว้างขวาง

มันต้องไม่เชื่อใครทั้งสิ้น กาลามสูตร แล้วประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง ขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับความป็นจริงนั้น

นี่อารมณ์บทชะยาวเลย เพราะปัญหานี้ปัญหาโลกแตก ปัญหาของคนที่มาแสวงหา ผลประโยชน์กับสังคม แล้วชาวพุทธก็มีเป้าหมายว่าอยากประพฤติปฏิบัติ แล้วเราติดเป็น ชนักปักหลังไปตลอด นี่พูดถึงปัญหานะ

คำถาม “๑. แม่ของหนูสนใจเรื่องการให้ทาน แต่ก็ยังฆ่าแมลงบ้าง และไม่สนใจเรื่อง การสวดมนต์ ทำสมาธิหรือภาวนาเลยคะ”

ถ้าเขาสนใจเรื่องทาน อานาจวาสนาของเขาเนะ เขาก็ได้ระดับของทาน ระดับของ ทาน พ่อแม่ของเรานะ เชื่อบุญเชื่อบาปนี่ก็เป็นบุญแล้ว เชื่อบุญเชื่อบาป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ ชั่ว แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติทำคุณงามความดี

ถ้าให้ทาน ให้ทานได้ก็แสดงว่าจิตใจท่านก็เป็นผู้เห็นบุญกุศล ถ้าเห็นบุญกุศล เราทำ คุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเราต่อเติมชีวิตของเราให้มันคงขึ้นให้ดีขึ้น แล้ว ถ้าจะเกิดข้างหน้าอีกก็ขอให้บุญกุศลนั้นส่งเสริม อย่าให้ทุกข์ให้ยากจนเกินไป นี่ก็อานาจ วาสนาของคน อานาจวาสนาที่เป็นฆราวาสธรรม ฆราวาสธรรมก็ได้เท่านี้ ถ้าได้เท่านี้

แต่ยังฆ่าแมลงอยู่บ้าง

การฆ่าแมลงอยู่บ้าง มันเป็นความจำเป็น พอความจำเป็น คนของเรานะ คนเราถ้า มันหวงแหนดูแลรักษาสมบัติ มันก็ต้องดูแลสมบัติให้ใหม่ ถ้าแมลงมาทำให้เสียหายต่างๆ เขา

ก็พยายามจะรักษาสมบัติของเขา เขาก็ทำความสะอาดรักษา อันนั้นก็เป็นเจตนาอันหนึ่งนะ ไม่ใช่จงใจฆ่า

จงใจฆ่า เห็นไหม แผลงไม่มีอะไรกับเราเลย เราก็คงไปจับมันฆ่า ไปล่ามันไปทำลายมัน อันนี้เป็นการจงใจฆ่า อันนี้บาปกรรมมหาดาล

แต่ถ้ามันต้องการดูแลรักษาสมบัติ ของของสงฆ์ เราก็คงต้องรักษาของของสงฆ์นั้น ไม่รักษาของของสงฆ์ พระนั้นก็มารับผิดชอบ ถ้ารับผิดชอบขึ้นมาก็คงดูแล พอดูแล ไปกระทบกระเทือนถึงตัวแมลงบ้างอะไรบ้าง เราต้องดูเจตนาดูความเป็นจริงอันนั้น

ถ้าพูดถึง ถ้ายังฆ่าแมลงอยู่บ้าง

ก็พยายามจะบอกว่า อย่าให้ฆ่า อย่าทำลาย อย่ามีเจตนาไปเบียดเบียนใครทั้งสิ้น แต่ถ้าจะรักษาสมบัติของตน ถ้าจะรักษาสมบัติของตน มันจะกระทบกระเทือนกันบ้าง อันนั้นก็สุดวิสัย

แต่ถ้าจิตใจที่มันสูงส่งนะ ก็ไม่รักษาดูแล ดุสิต เวลาพระของเราเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ยอมเข้าโรงพยาบาล เพราะคิดว่าเชื้อโรคก็เป็นสิ่งที่มีชีวิต ไม่ยอมทำลายใคร พระที่มีอุดมการณ์อย่างนี้ก็มี พระที่เข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บก็มี มันอยู่ที่จิตใจของคน วุฒิภาวะสูงต่ำแค่นั้น

ถ้าเราทำใจของเราได้ขนาดนี้ เราก็คงคุยกับแม่ว่าสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร ควรทำไม่ควรทำ แล้วถ้าเขามีความเห็นอย่างนี้ มุมมองอย่างนี้ เราก็คงคุยด้วยความกตัญญูกตเวทิต

หน้าที่ความรับผิดชอบระหว่างแม่กับลูกนั้นเรื่องหนึ่ง แต่ถ้านิสัย จริตนิสัยของเขาก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราถึงพูดเรื่องวาสนาใจ นี่เรื่องของแม่

ถ้าเรื่องของพ่อ เรื่องของพ่อ พ่อเป็นคนละแบบ พ่อก็ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนเข้าใจว่าบรรลุนิยาม เทียบสั่งสอนเขา

ถ้าสั่งสอนเขา ถ้าเราพูดแล้วมันเป็นการขัดแย้งกัน ธรรมสภาจตุธา เอตมมมงคล มุตตมัม เราสนทนากันด้วยเหตุด้วยผลจะเป็นมงคล แต่ถ้าสนทนากันมีความขัดแย้ง

หลวงตาท่านบอกว่าหมากัดกัน หมากัดกันด้วยน้ำลายฟุ้งปาก มันไม่มีความจำเป็น ไม่สมควร อันนั้นไม่ใช่ธมฺมสากัจฉา อันนั้นเป็นหมากัดกัน

ถ้าหมากัดกัน เราก็ไม่ไปกัดกับเขา แต่ถ้ามันด้วยเหตุด้วยผล เพราะความเชื่อของเขา ทิฏฐิมานะของเขา แล้ววุฒิภาวะของจิต จิตที่มันไม่มีวาสนาพอไปรู้ไปเห็นสิ่งใดก็คิดว่า เป็นธรรมๆ “อ้อ! พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ พระพุทธเจ้าว่าอย่างนี้ๆ”

ตัวมันทั้งตัวมันยังไม่เคยเห็นตัวมันเองเลย มันทำอะไรไม่เป็นทั้งสิ้นเลย แต่มันบอก พระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้นๆ ใจ

อันนั้นมันก็เป็นวาสนาของเขา เขาเข้าได้แค่นั้นใจ ด้วยวาสนาของเขา แล้ววาสนาของเขา มันเป็นอย่างนี้ในสังคม แล้วพอสังคม ในสังคมของเขา ในภาคปริยัติมีการศึกษา พอศึกษาแล้วเขาบอกว่า พวกปฏิบัติหลับหูหลับตามันจะรู้อะไร

เวลาเรามีการศึกษา การศึกษาก็จำเขามา สมบัติของพระพุทธเจ้า ตัวเองไม่มีอะไรเลย

แต่ถ้าเป็นสายวัดป่าๆ วัดป่าก็ต้องครูบาอาจารย์ของเรา เช่น หลวงตาท่านพูดเองคำนี้ เพราะมีโยมคนหนึ่งเขาบอกว่าเขามาศึกษาประวัติหลวงปู่มั่นแล้วเขาศรัทธามาก แล้วเขาไปหาหลวงตา

หลวงตาท่านบอกว่าท่านสงสารเขา ก็เลยบอกเขาว่า ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมันก็มีดีมีชั่วเหมือนกัน มีดีมีเลวเหมือนกัน ไอ้ที่ว่าลูกศิษย์หลวงปู่มั่นๆ ระวังให้ดี

ถ้าระวังให้ดี เพราะเรามั่นใจ เราเชื่อของเรามากไป เราก็ถล่ำไปมาก เราก็ปฏิบัติไปมาก เวลามันหลงทางไปแล้วมันก็กู้ไม่กลับเหมือนกัน เพราะด้วยทิฏฐิมานะว่าลูกศิษย์หลวงปู่มั่นใจ

นี่หลวงตาท่านพูดเอง เราจำใส่กบาลนี้ไว้เลย แล้วเอามาพูดต่อนี้ ว่าสายวัดป่าๆ ก็อย่ามั่นใจนะว่ามันจะถูกไปทั้งหมด วัดป่าที่มันถูกก็มี วัดป่าที่ผิดก็มี แล้วเราก็พยายามรักษาของเราใจ

นี่พูดถึงใจ พูดถึงถ้าพ่อเขามุมมองอย่างนี้ เขามุมมองถึงกรรมฐานว่าไม่มีการศึกษา

ศึกษาเรื่องอะไร เขาศึกษาปฏิบัติหัวใจ เขาศึกษาในหัวใจ ศึกษาธรรมจากใจ
เลย ถ้ามันเป็นจริง ๆ ถ้ามันเป็นจริงมันก็เป็นประโยชน์ขึ้นมาใจ

แต่ถ้ามันไม่เป็นจริง เขาบอกว่า ฟังพ่อพูดแล้ว พ่อพูดเหมือนคล้ายเป็นการดูจิต ๆ

เพราะการดูจิตมันก็ดูเงาใจ ดูตามร่องรอยของกิเลสใจ กิเลสก็จูงจุมูกไปใจ พอกิเลส
จูงจุมูกไปมันก็มีปัญหาไปตลอด

นี่พูดถึงเป็นปัญหาไปอย่างนั้น เราจะบอกว่า ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่ เขาที่ภักฐิมาณะความ
เป็นพ่อเป็นแม่ แล้วเราเป็นลูก ลูกนะ “กูอาบน้ำร้อนมาก่อนมึง มึงจะมารู้อะไรก่อนกู” เราก็
ดูแลตามหน้าที่ของเรา

เขาบอกว่าเขาเลี้ยงได้แต่กายใช้ไหม ดูแลได้แต่ร่างกาย แต่เรื่องจิตใจ

เราก็อยากให้มันถูกต้องตั้งมาทั้งนั้นนะ โอโฮ! การแก้จิตแก้ยาก หลวงปู่มั่นท่านบอก
เลย การแก้หัวใจคนนี่แสนยาก แต่เราก็พยายามจะทำกันอยู่ ถ้าใครมีอำนาจวาสนา ถ้าไม่มี
อำนาจวาสนามันแบกโลกนี้ทุกซัตายเลย

เราทำตามหน้าที่ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีครูมีอาจารย์
ทั้งนั้น แล้วถ้าเขาสนใจไปทางไหน เขาสนใจไปทางไหนนั้นก็ยิ่งดีที่เขาไม่ทำ ถ้าทำแล้ว
คนที่เขาสัมมาทิฐิ เวลาเขามีพ่อแม่หรือมีญาติพี่น้องเขาก็พยายามจะพาเข้ามาให้ที่
ถูกต้อง

ที่ถูกต้อง ยามันขม ขนมันหวาน ถ้าถูกต้อง ๆ นี่ขมเป็นยา ขมเป็นยา มันเป็นยา
ธรรมโอสถมันขมนะ พะอืดพะอมนะ แล้วจะพามา ใครจะมา เขาไปสุขสบายของเขา

ไอ้ที่พูดถึงว่าเราตอบ จะว่ามุ่มมองของเราก็เรื่องหนึ่งนะ

จะนั้นบอกว่า เขาเครียดมาก เรื่องพ่อเรื่องแม่นะ เรื่องแม่ก็เป็นวาสนาของแม่ เรื่อง
พ่อก็วาสนาของพ่อ เข้ามาไม่ถึงเหมือนกัน แล้วถ้าเราจะเข้าถึงได้ เราก็พยายามปฏิบัติของ
เราด้วย ให้มันเป็นจริงของเราขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับตัวเรานะ นี่จบ

อันนี้สำคัญ

ถาม : เรื่อง “สอบถามปัญหาธรรมว่าถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนาหรือไม่”

ขออนุญาตเรียนถามหลวงพ่อกับ อันไหนหลวงพ่อก่อนสมควรอ่านหรือข้าม ก็
แล้วแต่สมควรจะสงเคราะห์ครับ ขอภัยด้วยครับ เนื่องจากในเว็บไซต์มีบุคคลคนหนึ่งใช้ชื่อ
ว่าเป็นอาจารย์สอนคนอื่น เขาได้เคยสอนแนะนำคนอื่น ๆ ให้ภาวนา เล่าประสบการณ์ของ
ตัวเองว่าบรรลุธรรมดังนี้

ตอบ : เขาว่านะ ยาวไปหลายหน้าเลยนะ

ฉะนั้น คำว่า “บรรลุธรรม” ถ้าบรรลุธรรมมันก็เป็นบรรลุธรรมที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงพระธรรมจักข
พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลา
เทศนาว่าการได้ลูกศิษย์ลูกหาขึ้นมา นั้นเป็นสมัยพุทธกาลที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นผู้ที่พยากรณ์เอง

ในสมัยปัจจุบันนี้ถึงพุทธกาล ในวงกรรมฐานเราก็มีหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเป็นท่าน
อาจารย์ใหญ่ หลวงปู่มั่นกับหลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ท่านก็พยายามถ่ายทอด ท่านพยายาม
จรรโลงศาสนาไว้ อันนั้นถ้าเป็นความจริง ๆ มันเข้าสู่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ต่อหน้าท่านนั้น
เป็นเรื่องหนึ่ง เห็นไหม

แต่สุดท้ายเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านนิพพานไปแล้ววางหลักศาสนาไว้ เวลา
ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติก็ปฏิบัติตาม ๆ กันมา พอปฏิบัติตาม ๆ กันมา ลูกศิษย์ลูกหาหลวงปู่มั่น
ท่านมหาศาล ถ้ามหาศาล

**ปฏิบัติจะทำได้ก็แล้วแต่ ถึงเวลาแล้วอริยสังฆมณีหนึ่งเดียว มันมีความ
จริงอันเดียว ถ้าความจริงอันเดียวนะ อันนั้นจะเป็นความจริง**

แต่ไอนี้บอกว่าบรรลุธรรม ๆ

๔-๕ หน้าอ่านมาหมดแล้ว มันเป็นเรื่องจินตนาการทั้งนั้นเลย นี่ถ้าเป็นปัญญา มันก็
เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

แต่มันไม่ใช่ปัญญาอบรมสมาธิ เพราะเขาบอกบรรลุธรรม ๆ ดังนั้น คำว่า “บรรลุ
ธรรม” เขาบอกว่า “ครูสมาธิคนนี่สอนผิดหรือถูกทาง เป็นสมาธิสมาธิ สอนตามมรรค ๘ ไปสู่
ความหลุดพ้นนิพพานหรือไม่ และเขาบรรลุธรรมใด ๆ เป็นอริยเจ้าขั้นใดหรือไม่”

คำว่า “เป็นอริยเจ้าขั้นใด” เพราะอะไร เพราะความเป็นฆราวาสไง ถ้าเป็นพระนะ เป็นพระพุทอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าเป็นพระพุทถึงเรื่องอุตตริมนุสสรธรรมไม่ได้ ฉะนั้น พอไม่ได้บิ๊ มั่นก็เลยเป็นฆราวาส พอเป็นฆราวาสก็เขียนกันไปร้อยแปด แล้วเขียนไปร้อยแปด

ที่นี้มันก็เป็นการศึกษาคนที่ประพฤติปฏิบัติเขาก็อยากปฏิบัติใช่ไหม เวลาเขาอยาก ปฏิบัติ เวลาปฏิบัติแล้ว เวลาอย่างที่ว่า หวานเป็นลม ขมเป็นยา เวลาปฏิบัติจริงๆ ขึ้นมามันก็ แสนทุกข์แสนยาก

เวลาปฏิบัติของเขา เขาบอกว่าทำสะดวกทำสบายของเขา แล้วอ้างไปหมดนะ อ้าง ว่าตัวเองบรรลุธรรม บอกว่า มันดับมันคลาย แล้วก็พยายามบอกว่ามันอนาคานิโรธ นิโรธ สุดท้าย แล้วก็บอกว่ามันก็ไปตรงกับหลวงปู่ดูลย์ อ้างหนังสือหลวงปู่ดูลย์นะ อ้างหนังสือ หลวงปู่ดูลย์ อ้างทุกอย่างร้อยแปด

แล้วอ้างหนังสือหลวงปู่ดูลย์ แล้วมันพูดถึงเขียนไปร้อยแปดเลย แต่มันมีอะไรเป็น จริงเป็นจริงขึ้นมา มันไม่มีเป็นจริงเป็นจริงขึ้นมาเพราะอะไร

เพราะว่าถ้าเป็นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เป็นครูบาอาจารย์ของเรา ท่านจะบอกให้ทำ ความสงบของใจเข้ามา พอใจสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิปัสสนาในเรื่องอะไร ถ้าวิปัสสนาก็ วิปัสสนาในสติปัฏฐาน ๔ ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรมตามความเป็นจริง

ถ้าในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรมตามความเป็นจริง เวลาจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่ วิปัสสนา จะเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงหรือไม่

ถ้าไม่เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เห็นโดยจินตนาการ มหาศาล เห็นโดยการจินตนาการ เห็นโดยการคาดหมาย เวลาการคาดหมาย ผู้ปฏิบัติธรรม ดันเดา ดันเดาไปทั้งนั้น ไม่มีความจริงเป็นเนื้อหาสาระ ถ้าไม่มีความจริงเป็นเนื้อหาสาระ มัน จะเอาความจริงมาจากไหน

ถ้าไม่มีความจริง ครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการก็จำๆ มาแล้วก็มาพูด มาพูด ต่อเนื่องกันไป เวลาต่อเนื่องกันไป ว่าเป็นอย่างนั้นๆ เป็นอย่างนั้นเป็นตรงไหน

อย่างเช่นบอกว่า ขณะที่ว่าจิต เขาบอกว่าเวลาจิตเขาชัดเจนของเขา เวลาเขาส่งออกไป ตัวมันเกร็ง มันต่าง ๆ ขึ้นไป แล้วมีอาการประดุจตั้งคู้แขนเหยียดแขน ประดุจตั้งคู้แขนเหยียดแขนเข้า เหมือนกับการออกกำลังกาย

นี่มันสับสนไปหมด มันเหยียดแขนคู้แขน ๆ มันพยายามจะพูดให้เหมือนในตำรา ในตำรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาเทศนาว่าการ เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปฟังพระอัสสชิจนเป็นพระโสดาบัน เวลาเป็นพระโสดาบันแล้วไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บวชแล้วให้ประพฤติปฏิบัติ

ที่นี้พระโมคคัลลานะนั่งหลับใ้ง นั่งสัปหงกโง่งวง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเทศนาว่าการ ไปโปรดพระโมคคัลลานะ ไปตั้งคู้แขน เพราะมันอยู่คนละตำบล มันอยู่ห่างไกล แต่ไป ไปโดยฤทธิ์ของท่าน ๆ นะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาไปโดยฤทธิ์นั้น ท่านจะบอกว่าท่านไปเปรียบเหมือนตั้งคู้แขนเหยียดแขน

ไอ้ที่มันเป็นการเดินทาง มันเป็นเรื่องกระแเสจิด มันไม่เกี่ยวกับมรรคเลย แล้วมันเอามาเกี่ยวกับมรรคมันเป็นไปได้ได้อย่างไร มันไม่เกี่ยวกัน มันไม่เกี่ยวกัน มันไม่ใช่การใช้ปัญญา มันไม่ใช่การใช้ปัญญาที่ว่าเวลาจิตสงบแล้วเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง

ถ้าเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริงโดยใช้ปัญญาขึ้นมา มันก็จะเป็นมรรค ถ้าเวลาเป็นมรรคขึ้นมา เป็นมรรคมันก็เป็นปัญญาของตน ถ้าเป็นปัญญาของตนนะ

ไอ้ที่ปัญญาของตนไม่มีเลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลยนะ เวลาพูดไปร้อยแปดพันเก้า บอกว่า จิตเวลาทำไปแล้วมันเข้าไป ถอยจิตเข้ารูปสู่รูป ๆ

มันเป็นเรื่องจินตนาการ เรื่องการพูดของตน เรื่องการพูดของตนแล้วมันไม่มีอยู่จริงเลย แล้วไม่มีอยู่จริง เทียบเป็นชั้น ๆ ขึ้นมานะ เป็นชั้น ๆ ขึ้นมาว่าตัวเองมีความรู้มีความสามารถ มันไม่มีความสามารถสักอย่างหนึ่ง เป็นไปไม่ได้เลย

เราไม่อ่านเพราะอะไร เพราะว่ามันจับแพะชนแกะ จับแพะชนแกะไปเอาความรู้ไปอ้างอิง อ้างอิงถึงหลวงปู่ดุลย์ อ้างอิงถึงครูบาอาจารย์นะ อ้างอิงถึงพระองค์นั้น ๆ แล้วพยายามจะมาเทียบเคียงกับตน พอเทียบเคียงกับตนแล้วก็เขียนไปในเว็บไซต์

เขียนไปในเว็บไซต์ ไอ้พวกนี้ก็ไปอ่านไง แล้วพอไปอ่านขึ้นมาแล้วก็จะเข้าไปสู่เป็นสมบัติของเขา เป็นสมบัติของเขาเพราะอะไร เพราะเขาเขียนบอกว่า ถ้าไปฝึกกับพวกเขา ผู้ที่ฝึกฝนในกลุ่มฝึกของเขา มันจะมีความเห็นของเขาว่ามีการระเบิดตัวรู้ๆ

ไอ้กรณีนี้ไร้สาระมากเลยนะ เพราะเราฟังธรรม ฟังผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมานาน เวลาครูบาอาจารย์ของเราพอจิตสงบแล้วพอเห็นกาย เวลาพิจารณากายไปด้วยมรรคด้วยผล มันแยกแยะด้วยปัญญา

เวลาหลวงตาท่านพูดของท่านนะ เวลาท่านพิจารณากายของท่าน พิจารณากายของท่านมันด้วยกำลังของจิต พอจิตพิจารณาไป เนื้อฟูพองขึ้นมา ผิวหนังแตกย่อยสลายไป มันแปรสภาพของมันไปหมดนะ แล้วเวลาคนที่ภาวนาเป็นจะเห็นตามนะ โอโฮ! มันจะละเอียดมาก มันจะไวมากไง อย่างเช่น เหมือนกับในหนังการ์ตูน มันจะปังๆๆ ไปเลย

แล้วพอมันเป็น หลวงตาท่านพิจารณากายของท่าน เวลาท่านติดสมาธิอยู่ ๕ ปี นี่เวลามาพิจารณากายของท่าน พิจารณากาย กายมันแปรสภาพของมันไป พอมันแปรสภาพของมันไปมันก็เหลือแต่ของแข็ง มันก็เหลือแต่กระดูกใช้ไหม เวลามันเหลือแต่กระดูก ท่านบอกว่า ขอให้กระดูกแปรสภาพ ท่านบอกว่าดินมันมากลบบีบๆ เลย

นี่เวลาคนที่ภาวนาเป็น หลวงตา ครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการธรรมะของท่าน เยอะแยะไปหมดในเทพนะ เวลาท่านพิจารณากายของท่าน เวลาท่านพิจารณา พิจารณาอย่างนี้

ถ้าเวลาพิจารณาอย่างนี้ การพิจารณากาย เวลาจิตสงบแล้วเวลาเห็นกาย เห็นกายเห็นเป็นภาพกาย เวลาพิจารณาไปมันแปรสภาพของมันไป การแปรสภาพนั่นคือไตรลักษณ์ มันแปรสภาพของมันไป

แต่ผู้ที่ปฏิบัติไม่เป็น เพราะมันรู้เองไม่ได้ แล้วมันไม่มีความสามารถ

เราไปเจอคำถามหลายคำถาม ในธรรมะเขาพูดกันนะ บอกว่า “อู้ฮู! เวลาจิตสงบไปแล้วเห็นกายนะ พอเห็นกายแล้วเอาป็นยิงมันเลยนะ เอาระเบิดปาอย่างนี้” มันเป็นไปได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เขาบอกเลยนะ เวลาตัวรู้มันระเบิด การระเบิดตัวรู้ เขาวาระเบิด

ระเบิดก็เหมือนหินงอ ไอ้โรงโม่เขาเจาะไปเลย ผังไตนาไมต์ไว้ ถึงเวลาแล้วระเบิด
ตูมๆ ระเบิดอย่างนั้นหรือ นี่มันระเบิด เพราะเราคิดกันเองไง เราคิดกันเองว่าการระเบิดมันก็
เป็นการทำลาย แล้วนี่ก็จะมาระเบิด พอการระเบิด การยิง อะไรอย่างนี้ ฟังดูแล้วมันแปลก

เราจะบอกว่า ไอ้พวกกระสุนปืน ระเบิด ถ้ามันระเบิดจิตวิญญาณได้มันก็เป็นอีกเรื่อง
หนึ่งเลยนะ ไอ้เรื่องระเบิดนี้เป็นวัตถุ มันระเบิดสิ่งที่เราระเบิดภูเขา เวลาเขาทำอุโมงค์ เขาใช้
ระเบิด เขาใช้ในการก่อสร้าง ในการทำลายตึกเก่า ทำตึกเก่า เขาใช้ผูกระเบิด ตีระเบิด แล้ว
ก็กดระเบิดทำลายสิ่งปลูกสร้าง นั่นเขาใช้ระเบิด

แต่ทุกขันธ์ะ ก็เลสตัณหาคความทะยานอยากในใจนี้มันจะเอาระเบิดอะไรไประเบิดมัน
แต่เพราะคนภาวนาไม่ถึง ภาวนาไม่เป็น ก็เลยคิดว่า ถ้าทุกขันธ์มันมี เราก็คะระเบิดมันเลย นี่ก็
ระเบิดเหมือนกัน เออ! ไอ้นามธรรม ไอ้ความรู้สึก มันระเบิดทิ้งได้เนาะ แล้วระเบิดด้วยอะไร

แต่ถ้ามันเป็นอุปาย อย่างเช่นการทำลาย ทำลายด้วยมรรค เวลาด้วยมรรค นี่ถ้ามัน
มีเหตุมีผลมันจะมีเหตุมีผลเข้ามาอย่างนี้ นี่มันไม่มีเหตุมีผลนะ ไม่มีเหตุมีผลนะ แล้วพอ
ทำลายไปๆ โอ้โฮ! เราอ่านแล้วมันยิ่งกว่าตัวตลกนะ มันบอกว่ามันเกิดฉัพพรรณรังสี มันเกิด
ฉัพพรรณรังสีเลย

ไอ้เหยียดคู้ เราจะบอกว่า กรณีอย่างนี้มันเป็นฉานโลกีย์ มันเป็นอกุศล ความที่
อกุศลที่บอกว่ารู้วาระจิต รู้การเกิด แก่ เจ็บ ตาย รู้อดีตชาติ รู้อะไร ไอ้เรื่องนี้มันเป็นเรื่อง
อกุศล มันไม่เกี่ยวกับมรรค มรรคไม่เป็นอย่างนี้

เหาะเหินเดินฟ้า เหาะได้ ระลึกได้ กำหนดจิตคนได้ ไม่ใช่มรรค มันเป็นอกุศล
เป็นอกุศลเพราะอะไร เพราะเรื่องอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้มันก็มี
อยู่แล้ว

ภาพเทวิล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมา ภาพเทวิลระลึกชาติได้ ๔๐ ชาติ
อนาคตได้ ๔๐ ชาติ นอนอยู่บนพรหมนั้นนะ

สุดท้ายแล้วพอโลกธาตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นมา โลกธาตุนี้ไหว
หมดเลย นอนอยู่บนพรหม แล้วมันเกิดปรากฏการณ์อะไรแปลก ก็ลงมาดู

พลองมาดู เพราะภาพเทวิลเป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะข่าวร้ายก็มาขอ ดู พอลองมาดู พระเจ้าสุทโธทนะก็เอาเจ้าชายสิทธัตถะออกมาให้ดู อากการ ๓๒ โอโฮ! เห็นทั้งดีใจทั้งเสียใจ ดีใจว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้ว

เพราะว่าเขาเป็นพราหมณ์ เขาท่องอาการ ๓๒ ของพระพุทธเจ้าได้ แล้วมันสมบูรณ์แบบเลย เจ้าชายสิทธัตถะพระโพธิสัตว์ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แล้วต้องเป็นพระพุทธเจ้าร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ดีใจมากเลย เพราะตัวเองระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ ไปนอนอยู่บนพรหม มนุษย์นี่ไปนอนอยู่บนพรหม

เขามีฤทธิ์ขนาดนั้นนะ แต่เขาไม่มีปัญญา ไม่มีมรรคที่ในพระพุทธศาสนาสอนกันอยู่นี่ ไม่มีมรรคที่พวกเราประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี่ ดีใจมากกว่าพระพุทธเจ้าเกิดแล้ว เราจะได้มีคนชี้แนะ แล้วก็ร้องไห้เสียใจ เสียใจเพราะเขารู้ชะตาชีวิตว่าเขาต้องตายก่อนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ภาพเทวิลนี้

นี่ไง สิ่งที่เราจะบอกว่า มันมีมาก่อนพระพุทธเจ้า มันมีมาอยู่แล้วไอ้เรื่องพลังของจิต มันมีของมันอยู่แล้ว แต่พลังของจิตไม่ใช่มรรค

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอน ท่านสอนเรื่องกำลัง กำลังทำสัมมาสมาธิแล้วมันจะมีกำลัง ถ้ามีกำลังแล้วพยายามยกขึ้นวิปัสสนา คือฝึกหัดใช้ของเราให้เป็น ถ้าฝึกหัดใช้ของเราเป็น มันถึงจะเป็นความจริงของเราขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เข้าสู่มรรคสู่ผล เราก็จะเป็นชาวพุทธแท้

ไอ้ที่เป็นชาวพุทธ ไอ้ที่มันเป็นเรื่องกระแสน้ำลม กระแสน้ำลม เราจะบอกว่า กรณีอย่างนี้ เดียวๆ มันก็เกิดทีหนึ่ง มันเหมือนกับกรณีของไอ้แก๊งคอลเซ็นเตอร์

แก๊งคอลเซ็นเตอร์นี่นะ ถึงเวลาแล้วมันก็มาหลอกหลวงนะ หลอกหลวงเอาเงินของประชาชน แล้วหลอกหลวงด้วยการขู่การเชิญ แล้วพอมันมีอยู่ที่หนึ่งนะ ก็มีคนเลียนแบบการกระทำ แล้วทางอำนาจรัฐก็จะปราบปราม ก็จะหายไปเสียทีหนึ่ง พอนานๆ ไปก็จะมาเกิดใหม่อีกทีหนึ่ง มันจะเป็นอยู่อย่างนี้

ไอ้กรณีนี้ก็เหมือนกัน ไอ้กรณีการปฏิบัติ ไอ้คนนั้นบรรลุนิยามที่นั่น คนนี้บรรลุนิยามที่นี้ ไอ้คนนั้นชวนกันไปทำที่นั่น มันเหมือนกับศาลเจ้า การเข้าเจ้า เข้าทรง ทรงผี เดี่ยวก็เกิดที่นั่น เดี่ยวก็เกิดที่นี้ มีการตื่นเต้น อู้ฮู! ฮือฮากันร้อยแปด แล้วพระเราก็ยังร่วมมือไปกับเขา

พระมาเข้าทรงทรงเจ้าเสียเองก็เยอะ แล้วทำไมล่ะ ก็เพราะว่าพระองค์เองไม่มีมรรคมีผลในใจ ไม่มีความจริงในหัวใจ ถ้าไม่มีความจริงในหัวใจจะเอาอะไรไปสอนเขา ถ้าเอาอะไรไปสอนเขาไม่ได้มันก็เข้าเรื่องโลกๆ เรื่องฆานโลกีย์ เรื่องกำหนดรู้ เรื่องทายทัก เรื่องอะไร

ศาสนาพุทธจริงไม่เอาอย่างนี้ แต่ของมันมีอยู่ เพราะศาสนาแรกของโลกนี่คือศาสนาถือผี ความถือผี ถือผีของเขาละ แล้วปฏิบัติขึ้นไปมันก็เป็นทำนองนั้นละ เป็นทำนองการเชื่อกันโดยความเชื่อต่อๆ กันมา

แล้วเวลาเชื่อต่อๆ กันมานะ พอมาเจอหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเทศนาว่าการเป็นชั้นเป็นอันชั้นมา ไอนี่เอามาหมดเลย อ่าง แล้วเวลาอ่าง อ่าง หลวงปู่ดูลย์หลายที่มาก

เวลาอ่างหลวงปู่ดูลย์ เพราะหลวงปู่ดูลย์ท่านเป็นปัญญาวิมุตติ พอปัญญาวิมุตติปัญญาท่านชัดเจนมาก ปัญญาของท่านแจ่มแจ้งมาก ปัญญาของท่านมีสัมมาสมาธิ เพราะลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์หลายองค์คุยกับเราว่าหลวงปู่ดูลย์ท่านก็สอนพุทธโธเหมือนกัน

เวลาท่านกำหนดดูจิต ๆ ของท่าน เวลามันสงบแล้วท่านให้พุทธโธต่อเนื่อง

ท่านพุทธโธเพื่อให้มันต่อเนื่อง ให้มันมีกำลัง ให้มันเป็นกิจจะลักษณะ ให้มันเป็นชั้นเป็นอัน ให้มันเป็นพุทธะ ให้มันเป็นศีล ให้เป็นสมาธิ ให้เป็นปัญญา ให้มันเป็นมรรค

ไม่ใช่ให้เป็นความเห็นของตน ให้เป็นความจินตนาการของตน ให้ความพอใจของตน แล้วความพอใจของตน เราก็คือเทียบเคียงคนอื่นไปไง พอเทียบเคียงคนอื่นไป มันเลยเป็นไปไม่ได้ไง

เวลาเป็นไปไม่ได้ เวลาเป็นไปไม่ได้มันเป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ด้วยมรรคด้วยผลด้วยความ เป็นจริงไง

จะนั้นบอกว่า ถ้ามันไม่จริงคือมันไม่จริง จะนั้นบอกว่า บุคคลที่สอนเขาเป็นครูสมาธิ เขาสอนตรงมรรคตรงผลหรือไม่

ไม่ ไม่เฉียดเข้ามาใกล้เลยสักนิดหนึ่ง ไม่เฉียดเข้ามาใกล้มรรคด้วย

แล้วเวลาเขาพูดของเขา เขาบอกเป็นพรหม เป็นฉัพพรรณรังสี เป็นอะไรต่าง ๆ

ฉัพพรรณรังสีนี่นะ มันเป็นการมีของพระพุทธเจ้า เวลาพระพุทธเจ้านั่งอยู่ ใครมีอำนาจวาสนามองมาจะเห็นฉัพพรรณรังสี แหม! แผ่เต็มเลย มันเป็นการแผ่ มันเหมือนกับคนที่มีความวิเศษ แล้วคนมองมามันเห็นฉัพพรรณรังสีไป

ฉัพพรรณรังสี เวลาพระพุทธเจ้าไปไหนจะมีฉัพพรรณรังสีที่เขาเขียนไว้ นี่เป็นวิเศษของพระพุทธเจ้า มันเป็นมรรคตรงไหน

“นี่มันเป็นแสงฉัพพรรณรังสี มันเหมือนการเหยียดการคู่”

เราจะบอกว่า ปัญญาเขามีเท่านี้ ปัญญาของเขามันเหมือนนักวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ เรื่องพลังงาน แรงโน้มถ่วง เราทดสอบได้ แรงโน้มถ่วงทางวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้ ใ่อันพอเขาจะพูดธรรมะให้มันเห็นว่า มันระเบิดตูมเลยนะ มันเป็นแสงฉัพพรรณรังสีเลยนะ มันเหมือนการเหยียดคู่เข้า

ใ่อันมันเป็นทฤษฎีหมด มันเป็นเรื่องโลกๆ มันไม่เข้าพระพุทธศาสนาเลย พระพุทธศาสนานะ สอนให้ทำความสงบของใจเข้ามา พอใจสงบเป็นอดุดา หิ อดุดโหน นาโถ ดนเป็นที่พึ่งแห่งตน ดนรักษาหัวใจของตนได้ ดนค้นคว้าหัวใจของตนเจอ พอดนค้นคว้าหัวใจของตนเจอนั้นเป็นสมถกรรมฐาน เป็นฐานที่ตั้งแห่งการงาน

เพราะจิตปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะปฏิสนธิจิตมาเกิดในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ ปฏิสนธิจิตมาเกิดในไข่ของแม่ พอไข่ของแม่ น้ำสเปิร์มของพ่อ แล้วฟักตัวอยู่ในครรภ์ของแม่ ๙ เดือน ๙ เดือนคลอดออกมาเป็นเรา

พอคลอดออกมาเป็นเรา สิ่งที่คลอดไปแล้วเราเติบโต นี่จิต จิตปฏิสนธิจิตๆ มันอยู่ในร่างกายนี้ พออยู่ในร่างกายนี้ แล้วเวลาออกมาแล้ว เราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์มีธาตุ ๔ และ

ขั้น ๕ ขั้น ๕ ก็รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มนุษย์เราใช้แค่นี้ ใช้แค่ขั้น ๕ แค่อารมณ์ใจ

รูป รูปคือความรู้สึก แต่ไม่เคยเห็นจิตของตน ไม่เคยเห็นจิตของตน ไม่มีใครเคยเห็นจิตของตน คนที่เคยเห็นจิตของตนได้คือคนที่ทำสมาธิได้

แต่เวลาเป็นทางโลก เป็นฆานโลกีย์ เขาทำความสงบของใจเข้ามาแล้วมันไม่เข้าสู่มรรค มันเข้ามาสู่ความสงบแล้วมันออก รู้ ออกรู้โดยกำลังของจิต ออกรู้คือพลังงาน

พลังงาน ในโลกปัจจุบันนี้พลังงานเป็นปัจจัยสำคัญของโลก พลังงานเพื่อการทำธุรกิจต่างๆ การเคลื่อนไหวต้องใช้พลังงาน

นี่ก็เหมือนกัน จิต ตัวจิตเป็นตัวพลังงาน แต่เวลาใช้ เราใช้แค่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันอยู่ข้างนอก พลังงานความเป็นมนุษย์ใจ จิตใต้สำนึกมันอยู่กับเรา แต่มันเป็นพลังงานออกมาจากสัญชาตญาณความเป็นมนุษย์ใจ ความเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมันคนละเรื่องเลย แล้วเวลามันเป็นขึ้นมาก็เป็นอย่างนี้ แล้วก็คิดโดยสถานะของมนุษย์ ก็คิดโดยสถานะของขั้น คัดโดยของเปลือก ของเปลือกคือเปลือกส้ม ไม่ใช่ตัวส้ม ไม่ใช่เนื้อส้มใจ

แล้วทำสมาธิสมาธิ ถ้าสมาธิมันเข้ามาตามความเป็นจริง พอตามความเป็นจริงขึ้นมา นี่สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน พอฐานที่ตั้งแห่งการงานยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้าเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริงก็เห็นกิเลส

เพราะกิเลสเป็นนามธรรม กิเลสไม่มีตัวตน กิเลสเป็นนามธรรม สิ่งที่เกิดขึ้นจากจิต มันอาศัยจิตใต้สำนึกเป็นสถานที่อยู่ของมัน เวลาที่มีความคิดๆ กิเลสมันคิดต่อเนื่องกันมา มันสวมรอยมา มันเป็นอนุสัยที่มากับความรู้สึกนึกคิดตลอดเวลา

กิเลสมากับความรู้สึกนึกคิดตลอดเวลา พอจิตสงบแล้วถ้ามันไปเห็นของมัน ถ้าจิตสงบแล้วเป็นภาวสวะ เป็นภพ เป็นฐานที่ตั้งแห่งการงาน

ถ้ามันจับความรู้สึกนึกคิดได้ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นจิต ๆ ๆ เห็นธรรม จิตกับธรรม ๆ จิตกับธรรมมันก็เป็นเรื่องของหัวใจ ถ้ามันจับต้องได้มันก็พิจารณาได้ มันจะไปเป็นมรรคตรงนั้นไง

มันไม่ใช่การยิงเป้า การขว้างระเบิด เออ! บ้าก้นไปใหญ่แล้ว แล้วพอบ้าก้นไปใหญ่ มันก็ไปใหญ่เลย แล้วอ้างไปทั่วร้อยแปด พูดถึงถ้ามันเป็นพลังงานทางโลกใจ ถ้าเป็นทางโลก มันก็เป็นของมันไปทางนั้นนะ มันไม่เข้าสู่มรรค ไม่มีมรรคเลย

แล้วมันบอกว่า เวลาตามขึ้นมา ครูสมาธิคนนี้ ครูสมาธิคนนี้สอนผิดหรือถูก เขาสอนของเขา คำสอนของเขาแล้วเป็นกลุ่มก้อนของเขา เขาบอกว่าพวกเขาทำอย่างนี้ได้หมดทุกคนเลย เวลาใครไปอยู่กับเขา

นี่มันจะเป็นการเป็นกลุ่มเป็นก้อนแล้ว พอเป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมาแล้ว มันก็อย่างว่า ชักนำกันไปนะ มันก็เป็นแก๊งคอลเซ็นเตอร์นั้นนะ แก๊งคอลเซ็นเตอร์มันก็เสียแต่เงินนะ

ไอ้ที่นี่นะ ถ้าใครเชื่อแล้วไปอยู่ในกลุ่มก้อนของเขา ทั้งชีวิตเลยนะ ทั้งชีวิตความลุ่มหลงไปตลอดชีวิตเลย แล้วพอลุ่มหลงตลอดชีวิตแล้วมันจะมีผลกระทบกับครอบครัวแล้ว ทั้งสามีหรือภรรยาคนใดคนหนึ่งไป มันจะกระทบคนอื่น แล้วยังมีพ่อแม่มีลูก โอ๊ย! ครอบครัวกระทบกระเทือนกันไปหมด นี่ด้วยความเชื่อ

ที่นี้ศาสนา ในศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าสอนเรียบง่ายมาก ผู้ใดมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ที่ไหนก็ทำได้ บ้านของตนก็ทำได้ ที่นอนของตนก็ทำได้ ที่ไหนก็ทำได้ ไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ต้องเสียเงินเสียทอง ไม่ต้องเสียให้ใครชักนำ

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ แล้วพยายามฝึกหัดของตนขึ้นมาให้มันเป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นสมาธิได้ก็เป็นสมาธิ

ถ้าเป็นสมาธิไม่ได้ เรายังสัมผัสความเป็นจริงไม่ได้ เรายังพยายามชวนชวายของเรา เพราะอำนาจวาสนาของเรามีเท่านี้ มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคน อยู่ที่จริตนิสัยของคน พยายามประพฤติปฏิบัติของตนตามความเป็นจริง

ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา มันก็เป็นสัมมาสมาธิ แล้วสัมมาสมาธิถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา คือ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิตตามความเป็นจริง มันเข้าสู่มรรค ๘ ถ้ามันเข้าสู่มรรค ๘ มันก็ไปสู่ความหลุดพ้น มันก็เป็นความจริงขึ้นมา มันถึงจะเป็นความจริง

อันนี้เขาบอกเขาบรรลุธรรมใหม่

ไร้สาระมาก เป็นไปไม่ได้ เพราะคำพูดของเขาพูดถึงฉัพพรรณรังสี พูดถึงการระเบิดตัวรู้ ยิ่งกว่าละครณะ ยิ่งกว่านิยายธรรมะ ไร้สาระมากในความเห็นเรานะ

แล้วมันสะท้อนใจที่ว่าเขาอ้างหลวงปู่ดุลย์ อ้างหลวงปู่ดุลย์ อ้างหนังสือหลวงปู่ดุลย์ อ้างทุกอย่าง

หนังสือของครูบาอาจารย์ท่านแจกไปก็เพื่อเป็นเทียนนะ เทียนเล่มแรก เขาเรียกจุดเทียนเล่มแรกให้ปัญญาคน ให้แสงสว่างกับคน ถ้าคนให้แสงสว่างให้ปัญญาเพื่อประโยชน์กับคนนั้นจะเป็นประโยชน์

แต่เวลาให้ไปแล้ว คนที่มันจะหาผลประโยชน์มันก็ไปอ้างอิง อ้างอิงเป็นอย่างนั้น ถึงบอกว่าไร้สาระ คนไร้บ้าน ไร้หลักการ ไร้เหตุผล ไม่มีสิ่งใดเป็นสาระเลย เอวัง